

РЕШЕНИЕ

№ 5340

гр. София, 13.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **5358** по описа за **2020** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по делото е по реда на чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, във вр. с чл.208 и следващите от АПК.

С Решение № 43497/18.02.2020 г., постановено по НАХД № 16438/2019г., Софийски районен съд /СРС/, НО, 116-ти състав, е отменил Наказателно постановление (НП) № 6362/09.09.2019г., издадено от Началник на отдел „КРПМ“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“, Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/, [населено място], с което на К. Й. Д. за извършено нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б.“а“ от Закона за пътищата (ЗП), във вр. чл.37, ал.1, т.1 от Наредба № 11 от 03.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС /Наредбата/, във вр. с чл.53, ал.1, т.2 от ЗП, на основание чл.53, ал.1, т.2 от ЗП, е наложена глоба в размер на 1000.00 (хиляда) лева.

В законния срок против решението на районния съд е постъпила касационна жалба от представител на АПИ, Областно пътно управление /ОПУ/-С., гл. юристконсулт Н., в която се твърди, че обжалваният съдебен акт е неправилен, незаконосъобразен и необоснован, постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон и на посочено формално основание. Твърди се, че неправилно първоинстанционния съд е приел, че в диспозитива на НП били посочени две административни нарушения. АУАН бил връчен лично на водача, а НП –редовно връчено. Както в АУАН, така и в НП не било налично недвусмислие/несъответствие или противоречие между

диспозитив и мотиви. Излага подробни съображения в подкрепа на своите твърдения, както и относно компетентността на актосъставителя и административно наказващия орган, правилно прилагане на материални и процесуалния закон по отношение на НП, както и неприложимостта на чл. 28 ЗАНН. Със писмено становище от 11.09.2020г. подробно допълва мотивите към касационната жалба.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от юрк. Н., който поддържа оплакванията в касационната жалба.

Ответникът – К. Й. Д., редовно призован, не се явява, не се представлява и не изразява становище по отношение на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Първолета Станчева, дава становище за неоснователност на жалбата. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

В настоящото производство не са събрани нови доказателства по реда на чл.219, ал.1 от АПК.

Административен съд София – град, X-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди наведените касационни основания, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол. Разгледана по същество, касационната жалбата е неоснователна по следните съображения.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо и правилно, издадено в съответствие с материалния закон.

От фактическа страна съдът е установил, че на 13.08.2019г., около 14.30 часа, св.П. /гл.инспектор при А“ПИ“/ и негов колега, на път I-8, км.49+600, на пътен възел „П. ханче“, в посока С.-С., спрели за проверка товарен автомобил с три оси „МАН ТГА 24.430“ с ДК [рег.номер на МПС] , управляван от К. Й. Д.. Св.П. измерил височината на превозното средство с калибрирано техническо средство – щрихова мярка за дължина L01 и установил, че тя е 4,20м., при максимално допустима от 4,00м., съгласно чл.5, ал.1, т.2 от Наредбата – извънгабаритно ППС по чл.2, вр.чл.5 от Наредбата. Д. не му представил разрешително, издадено по реда на раздел IV-ти от Наредбата. За така констатираното нарушение по чл.26, ал.2, т.1, б.“а“ от Закона, вр.чл.37, ал.1, т.1 от Наредбата, св.П. съставил акт за установяване на административно нарушение на жалбоподателя. На базата на така съставения акт на 09.09.2019год., е издадено атакуваното постановление.

Гореописаната фактическа обстановка съдът приел за установена по несъмнен начин от събраните по делото доказателства - от показанията на св.П., дадени пред съда; от приложените по делото писмени доказателства: свидетелство за калибриране, СРМПС, пътен лист, Заповеди № РД-11-859/15.07.2019г., №РД-11-860/15.07.2019г. на председателя на УС на А“ПИ, акт за установяване на административно нарушение.

Съдът кредитирал посочените доказателства като последователни, логични и вътрешно непротиворечиви. При безспорно установената фактическа обстановка съдът намерил, че атакуваното наказателно постановление следвало да бъде отменено поради неправилно приложение на материалния закон от страна на

административнонаказващия орган. В диспозитива на издаденото наказателно постановление, били описани две административни нарушения, които били различни откъм обективната си страна, тъй като било посочено, че жалбоподателя управлявал пътното-превозно средство без разрешително/или квитанция за платени пътни такси. Посочената от наказващият орган нарушена правна норма не съответствала на фактическото описание на деянието, обуславящо несъответствие в съдържанието на наказателното постановление, съгласно изискванията на чл.57 ЗАНН. В конкретния случай от съдържанието на повдигнатото административно обвинение, не ставало ясно, за което точно от обективна страна административно нарушение, е бил санкциониран жалбоподателя – дали заради това, че е управлявал без разрешение или заради това, че не е заплатил изискуемата се пътна такса. Тази неяснота не можела да бъде преодоляна и от посочения в наказателното постановление общ извод, че разрешителното е следвало да бъде издадено по реда на раздел IV-ти от Наредбата. Общото посочване на раздел IV-ти от Наредбата, в издаденото наказателно постановление и неконкретизиране на действията, които е следвало да предприеме жалбоподателят за издаване на процесното разрешителното, пречели на последния да разбере какво точно от обективна страна административно обвинение му се повдига, съответно да може да организира адекватно защитата си срещу него. В този смисъл било налице противоречие между обстоятелствената част на наказателното постановление, тъй като описанието на нарушението не съответствало на цифровата му квалификация. Наказателното постановление не съдържало един от основните си реквизити, визирани в разпоредбата на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, доколкото не е била описана коректно законовата разпоредба, която е била нарушена. Въз основа на посочените съображения съдебният състав намерил, че така издаденото наказателно постановление следва да бъде отменено.

Така постановеното решение е правилно. Софийският районен съд е изложил правилни, законосъобразни и подробни мотиви, които настоящата инстанция споделя и не намира за необходимо да преповтаря, но счита, че за пълнота е необходимо да изложи и следните допълнителни съображения:

Както беше казано по-горе, административнонаказателната отговорност на К. Й. Д. е ангажирана на основание чл.53, ал.1, т.2 от ЗП, според който физическите лица, нарушили разпоредбите на чл.25 от ЗП, чл.26, ал.1, т.1, б."в" и б."г", т.2, ал.2 и ал. 5 от ЗП и чл.41 от ЗП, или които извършат или наредят да бъдат извършени следните дейности: движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя, без разрешение на администрацията, която управлява пътя, се наказват с административно наказание „глоба“ от 1000.00 до 5000.00 лева, ако деянието не представлява престъпление.

Съгласно чл. 26, ал. 2, т. 1 б „а“ от ЗП, за дейности от специалното ползване на пътищата без разрешение се забранява движението на извънгабаритни или тежки ППС в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия. Установено е, че провереното ППС е с височина 4,20 м. и сред изключенията на чл. 14, ал. 3 от Наредба № 11/03.07.2001 г., поради което и издаването на нарочно разрешително, в каквато насока е формулирано административното обвинение, не се изисква. Разрешителният режим за движение на извънгабаритни ППС е уреден в чл. 8 от Наредба № 11/03.07.2001 г. Съгласно ал.1 от тази норма движението на извънгабаритни ППС се осъществява в рамките на специалното ползване на пътищата и се разрешава в случаите, когато е невъзможно или нецелесъобразно да се използва друг вид

транспорт или когато товарите не могат да бъдат разглобени на части и превозени в рамките на общественото ползване на пътищата. Според ал. 2 на чл. 8 от посочената наредба извънгабаритните превозни средства могат да се движат с разрешително, издадено от администрацията, управляваща пътя, съгласувано със съответната служба за контрол при Министерството на вътрешните работи. Съгласно ал. 4 на цитираната норма разрешителното по ал. 2 се издава след заплащане на пътни такси при условията и реда на чл. 18, ал. 3 от ЗП. В ал. 5 на чл. 8 от Наредба № 11/03.07.2001 г. е уредено изключение от изискването за издаване на разрешение по отношение на извънгабаритните и/или тежки пътни превозни средства в хипотезите по чл. 14, ал. 3 от същата наредба, по отношение на които се разрешава да се движат след заплащане само на дължимата такса за превишаване на максимално допустимите норми по раздел II, а именно – онези извънгабаритни и/или тежки ППС, които имат обща маса до 45 тона или натоварване на ос, което не превишава с повече от 30% допустимите максимални натоварвания на ос по раздел II, както и тези с габаритни размери: широчина – до 3, 30 m, височина – до 4. 30 m и дължина – до 22 m. В случая управляваният от Д. ППС е с измерена височина 4,20м., поради което и на основание чл. 14, ал. 3 от Наредба № 11/03.07.2001 г. необходимото и достатъчно условие за неговото движение е било заплащането на определена такса.

При изложените обстоятелства и при действие на анализираната правна уредба съдът приема, че в обстоятелствената част на наказателното постановление на няколко места е посочено, че движението на извънгабаритни и/или тежки ППС се осъществява само „с разрешение (разрешително или квитанция за платени пътни такси)“, което внася неяснота относно това дали за движението на процесния състав от ППС е било необходимо издаването на разрешително, изискващо се от чл. 26 от ЗП, или само заплащането на такса.

Констатираното от настоящата инстанция неясно обвинение се явява процесуално нарушение, засягащо правото на защита на нарушителя и води до извод за незаконосъобразност на процесното НП.

Въз основа на изложеното, касационната жалба е неоснователна. Обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила.

Като съобрази горното и на основание чл. 221, ал. , предл. 1 от АПК, във вр. чл.63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение №43497 от 18.02.2020г. по НАХД № 16438/2019 г. по описа на СРС, НО, 116 състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 6362/09.09.2019г., издадено от Началник на отдел „РПМ“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“, Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/, [населено място], с което на К. Й. Д. за извършено нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б.“а“ от Закона за пътищата (ЗП), във вр. чл.37, ал.1, т.1 от Наредба № 11 от 03.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС /Наредбата/, във вр. с чл.53, ал.1, т.2 от ЗП, на основание чл.53, ал.1, т.2 от ЗП, е наложена глоба в размер на 1000.00 (хиляда) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: